

zuje zvolené znění firmy s hlediska čl. 16 nebo 22 obch. zák., nevyhovuje v žádném směru zákonu a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo. Připomenouti jest ještě, že obchodním zákonem není odůvodněn požadavek, by znamenání firmy kupce jednotlivce dalo se jen vlastnoručním vypsáním celého firemního znění. (Viz plenární usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 1925, čís. pres. 866/25 čís. sb. 5554.)

Čís. 5573.

Znění firmy pobočného závodu musí se shodovati se zněním hlavní firmy, třebas v sídle pobočného závodu byla firma téhož znění. Rozlišení lze docílití jen dodatkem (čl. 21, druhý odstavec, obch. zák.).

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 807/25.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy »Hanuš F., pobočný závod v P. hlavního závodu E. C. F. v J. v Sasku, výroba hasících přístrojů a parních pluhů.« Rekursní soud uložil majiteli firmy Hanuši F-ovi, aby ve lhůtě, která mu bude rejstříkovým soudem udělena, firmu odštěpného závodu v P. v zákonném znění k zápisu do obchodního rejstříku řádně opověděl, ježto by jinak zápis odštěpného závodu, napadeným usnesením povolený, byl v obchodním rejstříku vymazán. **Důvody:** Dle čl. 21 obch. zák. musí firma, pod kterou jest hlavní závod protokolován, také pro odštěpný závod v jiném místě zřízený býti opovězena k zápisu do obchodního rejstříku u obchodního soudu vedlejšího závodu a v tom případě, že v dotyčném místě jest již stejná firma, musí býti připojen ku oné firmě dodatek, kterým by se od oné již jsoucí firmy zřetelně rozeznávala. Následkem toho jest správným náhled rekurentky, že neměl býti povolen zápis firmy odštěpného závodu, která se úplně liší od firmy hlavního závodu. Na první pohled jest zřejmo, že vůdčí znění firmy ku zápisu připuštěné jest označení »Hans F.«, na proti čemuž vše ostatní jsou jen dodatky o vlastnosti a místu odštěpného závodu, sídle hlavního závodu a předmětu podniku. Proto neodpovídá zapsané znění firmy odštěpného závodu předpisu čl. 21 obch. zák. Okolnost, že majitel firmy prý z ohledů na firmu R. C. v T. jest nucen znění firmy tak zvoliti, aby závod neznamenal jakožto firmu E. C. F. jest povahy soukromoprávní, a nemůže tím býti zákonný předpis obchodního zákona, sloužící zájmům veřejnosti, derogován.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení, k jehož odůvodnění se poukazuje, hoví úplně zákonu. Rekurent snaží se — ovšem teprve v dovolacím rekursu — odůvodniti nesouhlas ve znění firmy hlavního závodu s firmou závodu odštěpného ustanovením čl. 20 druhý odstavec, maje patrně na mysli čl. 21 druhý odstavec obch. zák. Než, i kdyby již byla v sídle pobočného závodu v P. skutečně jiná firma téhož znění »E. C. F.«, což nebylo nijak prokázáno, nebyla by dle čl. 20 druhý odstavec pokud se týče 21

druhý odstavec obch. zák. jinak nejen přípustná, nýbrž i nutná odchylka po zákonu proveditelnou takovou úpravou firmy, jaké se domáhá stěžovatel. Zákon vyžaduje, by k firmě hlavního závodu byl v uvedeném případě připojen dodatek, jímž by se firma odštěpného závodu odlišovala od jiné firmy téhož znění v témž místě již se nacházející. Musí se tedy firma vedlejšího závodu především krýti s firmou hlavního závodu a pak teprve lze přičinit rozlišující dodatek. Zvolené znění firmy pro vedlejší závod však jest zcela jiné a ku firmě hlavního závodu jen poukazuje. Toto znění firmy neodpovídá však ani předpisu ani duchu zákona.

Čís. 5574.

Pokud jest pro »Sanatorium pro porodnictví a ženské nemoci« přípustnou forma společenstva.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 1043/25.)

Soud první stolice povolil zápis firmy »Sanatorium pro porodnictví a ženské nemoci, zapsané společenstvo s r. o.«. Rekursní soud zamítl opověď. **Důvody:** Společenstva dle §u 1 zákona z 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. mají za účel napomáhati živnosti nebo hospodářství svých členů společným provozováním závodu neb poskytováním úvěru. Z toho plyne, že činnost společenstva musí býti omezena toliko na členy družstva a směřovati k účelům svépomocným. Tomuto požadavku opovídající družstvo dle účele a předmětu, který si vytklo, nehoví. Nelze o tom pochybovati, že zřizování léčebních ústavů určeno jest hlavně a převážně pro nečleny, jichž ošetřováním má býti docíleno finančního úspěchu ve prospěch členů družstva, čímž však vpravdě vyvíjí družstvo již činnost kapitalistickou a vymyká se tak z rámce činnosti stanovené v §u 1 zákona. Takováto kapitalistická činnost nehodí se však do formy družstevní, neboť družstva jsou zákonodárcem myšlena jako spolky osob ku společné hospodářské činnosti, nikoli však jako vlastní kapitálové asociace, které hospodářství členů družstva jenom prostředně slouží. Podnik, o který tuto jde, nehodí se proto do formy družstevní po rozumu §u 1 zákona a lze účele jeho dosíci jen v jiné formě associační.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle §u 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. jest účelem společenstva podpora výdělnku nebo hospodářství členů společným provozem podniku nebo poskytováním úvěru. Jde tu o sdružení osob provozujících v podstatě tutéž živnost za účelem jejího zvelebení a tím i podpory výdělnku, společným jejím provozem. Zákon sám rozeznává různé typy družstev a vypočítává některé z nich příkladmo v §u 1, připouštěje však také jiné typy (»und dergleichen«), mající tytéž podstatné znaky, vytčené v definici družstva. V tomto případě jde o družstvo, stojící dle své povahy nejbliže společenstvu výrobnímu. Při druž-